

O ÖYLE OLMADI*

ERCAN Y YILMAZ, 1982 yılında Batman'da doğdu. Sınıf Öğretmenliği ile Türk Dili ve Edebiyatı bölümlerini bitirdi. "Beyazı Kirlı" öyküsüyle 2009 Gıla Kohen Öykü Ödülü'nü aldı, bu öyküyü de içeren *On Üç Sıfır Sıfır* adlı kitabıyla 2015 Necati Cumalı Öykü Ödülü'ne değer görüldü. Yazıp yönettiği "Vitrin" adlı filmiyle 2011 İstanbul Kısa Filmciler Derneği'nden En İyi Film Ödülü'nü aldı. *Öykü Gazetesi* yayın yönetmenlerinden. Kitapları: *Yürüyen Siyah* (2012 Arkadaş Z. Özger Jüri Şiir Ödülü), *On Üç Sıfır Sıfır* (2015 Necati Cumalı Öykü Ödülü), *Biraz Dolaşacağım* (öykü seçkisi; 2016), *Sahir* (roman; 2016).

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 846**

ISBN 978-975-570-856-0

O ÖYLE OLMADI

Ercan y Yılmaz

Roman

© Ercan y Yılmaz, 2017

© Sel Yayıncılık, 2017

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Bilge Sancı

Kapak görseli ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Nisan, 2017

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Ercan y Yılmaz

O Öyle Olmadı

Roman

MEÇHUL

“Anlamak için, kendimi yok ettim.”
Bernardo Soares*

* Fernando Pessoa, *Huzursuzluğın Kitabı* (Türkçesi: Saadet Özen).

Emanet Ayaklar

Şimdi tutup da mezarın anne karnına benzemediğini söylemeyin! Eğer mezarın anne karnına benzemediğini düşünürseniz... Hadi düşündünüz! Bunu dile getirirseniz... Pencereden sarkan perşembe ikindisinde, dedesinin mezarındaki ayrık otlarını ayıklayan Bünyamin, babasının yetim kaldığını düşünür ve bir gün kendisinin de yetim kalabileceğini. Eğer söylerseniz mezarın anne karnına benzemediğini... Hadi söylediniz! Bunda dertirseniz... Sadece Bünyamin değil karnında taşıdıkları ibriklerle mezar sulayan çocuklar anbean yetim ya da öksüz damgasının paslı zincir gibi boyunlarına vurulacağı günün ağıtını ezber ederler. Eğer dertirseniz... Hadi derttiniz diyelim! Tutup bunu kanıtlamak için gebe karnın ve bir mezarın siyah beyaz fotoğrafını aynı karede gösterip "İşte bu gebe kadının karnı, etten; bu da mezar, topraktan... Hiç benziyorlar mı?" dersiniz Cebrail, görev süresi dolmuş diye miskin; başka bir melek de çıkıp demeyecektir belki, topraktan gelip toprağa gittiğimizi ama Bünyamin kanlı canlı kulaklarıyla dinlediği mezarda, dedesinin bir cenin gibi kalp atışlarını, karıncaların uğultusu sanabilir. Sanmakla kalsa iyi! Doğrulup iki fotoğraf arasındaki farkı gösteren bencil ve bilimsel tutumunuzdan dolayı, evet, sadece bundan dolayı dedesinin gömülü olduğu ve dertmenizle anlamsız kıldığınız toprak yığınına birkaç tekme savurabilir. Durmayacaktır Bünyamin. Baş ve ayaklarına bırakılmış yassı taşlara, kireç parçası ile ayıp şeyler yazabilir. Ayıp şeyler yazmakla kalsa iyi; okumayı yeni yeni sökmüşken,

İKAB LE-VÜH İKAB LE
TEMHEM ULĞO KAHSİ LUD
2881 .T.D 5991 TABUŞ 12 .T.Ö
AHİTAF LE ANUHUR

diye tersten okuyabilir, tam bir şeytan talebesi gibi. Çünkü o iblis ki her şeyi tersten okurdu, derdi annesi. Bu da yetmezmiş gibi ivedilikle terk-i diyar eyleyip mezar sulamak için taşıdığı ibriği, sonradan gereksiz kılınan ibriği, yakabilir. Eriyen plastikle toprağı dağlayabilir. Kızgın balçıktan yaratılmışsa insan, kızgın naylonun da bir hikmeti olabilir, diye düşünerek yaradılışa kendince bir yorum geliştirebilir.

İşte Bünyamin böyle bir günün ertesinde topladığı tüm naylon poşetleri ve bulduğu envai çeşit plastik malzemeyi eritip toprağı kazmak suretiyle oluşturduğu ilginç bir kalıba damlatarak bir varlık yaratmayı düşündü, bir varlık tezahür etti. Bu tezahür, kafa desen tanrı tarafından yaratılmış, insan tarafından çizilmiş herhangi bir varlığınkine benzemiyor. Kafa olduğu da sabit değil ona bakarsanız. Diğer uzuvlardan daha yukarıda olduğu için, yani sadece konumundan dolayı kafa denilebilecek.

Yuvarlak, üçgen, huni, kulak, fasulye, kuş, palamut, gemi başta olmak üzere her şeye benzeyen ama aynı zamanda hiçbir şeye benzemeyen bu kalıba babasının cebinden aşırıldığı muhtar çakmağıyla yaktığı naylon ve çeşitli plastik malzemeyi eritip damlatıyordu. Damlalar ebrudaki renkler gibi söz konusu kalıbın şekilsizliğini almak için ağır ağır itişiyordu. Bu şekilde daha önce yaratılmamış yaratık, kalıbının içini dolduruyordu. Kızgın plastik ve kirli naylon kokusu yükselip tüm köye yayılmaya çalışsa da muvaffak olamıyordu. Keskin tezek ve sidik kokusu bu kokuyu bastırıyordu. Bünyamin, burnunu yakan dumandan mest oldu. Yazıktır, ziyan olmasın, der gibi dumanı soluyor, tüm havayı emiyordu. Burun deliklerinin her kasılmasında, tamamlarıyla dumandan iyi haberler almak için hazırda bekleyen dört bin yıl öncenin ruhları, haberleşme araçlarını emen bu

kara kuru çocuğa secde etmeye başladılar. Somut varlıklara dokunabilseler, oy birliğiyle Bünyamin'in ayaklarını yerden kesme kararı alacaklardı. Olmadı. Rengârenk poşet ve naylon eriyikleri daha önce yaratılmamış hilkat garibesi bu mahlûkata et ve ruh oluyordu.

Kızgın damlacıklardan biri Bünyamin'in parmağına yapışınca elini dönmeyecek bir trenin ardından hızlı hızlı mendil salları gibi salladı. Damlanın kızgınlığını havanın nemi ve serinliğiyle alt etmeye çalıştı. Yetmedi. Parmağını ağzına aldı. Öptü. Hohladı. Tükürdü. Canı yanmıştı yanmasına ama devam etmeliydi. Zira başlanılan işin yarıda bırakılmayacağını, büyükleri hadis, ayet, rivayet ve hikâyelerle kafasına vura vura öğretmişlerdi.

Çakmağı çaktı. Baş aşağı tuttuğu sarı plastikten tükenmez kalemin altına alevi yaklaştırdı. Plastik yanıp şıp şıp damlamaya başlayınca kalemin ruhu, kanı ve canı olan mürekkep de köpüre köpüre damladı. Kara mürekkep yaratının merkezi denilebilecek orta noktasına fokur fokur damlıyordu. Bünyamin kaynayan mürekkep kokusuna hemen alıştı. Köyün havasında değişen bir şey olmadı. Sarı tükenmez kaleminin sivri metal ucu ısınmıştı. Bünyamin parmağını yakmadan kalemi elinden bıraktı. Son damlasında olan erimiş plastik ve köpüren mürekkep, yedi katman, on sekiz bin âlem, yedi düvel, yüz milyon galaksi, sonsuz sayıda varlık, sonsuz oğlu sonsuz yıldızda görülmemiş, yaratılmamış, herhangi bir tanrı tarafından düşünülmemiş, düşünülmüşse bile son raddede biçimsizliğinden, çirkinliğinden, ne idüğü belirsizliğinden vazgeçilmiş, hatta ve hatta milyonlarca ressam tarafından resmedilememiş, çizilmemiş kıyamet alameti bu mahlûkatın varsa yüreğine şıp diye düştü.

Dört milyar yıl Bünyamin adında, daha donunda kurumuş ve kurumak üzere olan bok lekeleri taşıyan, dili dönmediği için "tontrol tale mi" diyen, bu akıllara zarar velet, nasıl olmuştu da mutlak kudretin düşünemediğini düşünmüş, yaratmadığını yaratmıştı?

Temmuz sıcağında, damda altını ıslattığı gecelerde, yağmuru suçlayan çışbaz Bünyamin biraz dinlenip kızgın plastiğın soğuduşuna kanaat getirdikten sonra yaratımını midesi bulanmadan topraktan aldı, iki yanından tutarak dört parmağıyla havaya kaldırdı. Üç defa tükürdü yüzüne. Yaşam döngüsünün dört elementi ateş, toprak, su ve hava dörtlü teslisini tamamlamak için, üç defa da üfledi. Semaî ayın mi düşündü, ne? Havanın kararmasını, şimşeklerin çakmasını, yıldırımların arşı delmesini bekledi. Olmadı. Sonra aylardan temmuz olduğunu bilmese de bu mevsimde altını ıslattığı geceler haricinde, bacaklarının arasından başka bir yere yağmur düşmeyeceğini hatırladı. Biraz daha yükselttiği, yaratılmış olsaydı yaratılmışların en biçimsizi olmaya tek aday ve kesin galip olacak mahlûkata son bir kez daha tükürdü, üfledi. Gözlerini hafif kapayarak “Ol” dedi, “ollll!”

Durdu, etrafına baktı.

“Öfff! Kim osurdu?” Kimse yoktu. Ne derdi annesi, “Kokusunu ilkin kendisi duymış, osuruğın efendisi.”

Emanet ayaklarıyla daha fazla yükselemeyeceğini anlayan Bünyamin, içi yarıya kadar su dolu ya da yarısı boş tenekeyi devirdi. Nereden baktığımızı bağı ama ilkin boş kısmı boşaldı. Tenekeyi ters çevirerek üzerine çıktı. İki elinin dört parmağı ile yükselttiği, artık çirkinliği, biçimsizliği mutlak olan mahlûkata üfleyerek yine “Ol” dedi. Olmadı. Neden sonra biraz daha yükselmeye ihtiyaç duydu. Altında sallanan tenekeden indi. Evin damına çıkmak için kullanılan on bir basamaklı merdivenin sonuncu basamağına kadar çıkıp nefesini birkaç fırtınayı avurtlarında toplar gibi topladı. Nefesinin böylesine önemli bir görev için yetmeyeceğine kanaat getirmiş olacak ki avurtlarını davul gibi şişiren fırtınaları yuttu. Gerildi. Atmosferdeki tüm havayı, ciğerlerine hapsedmeye kararlıymış gibi içine çekti. Avurtları ve göğüs kafesi o kadar şişmişti ki bir diken değse Bünyamin köyün üzerinde fıslayarak uçacaktı. Fısss...